

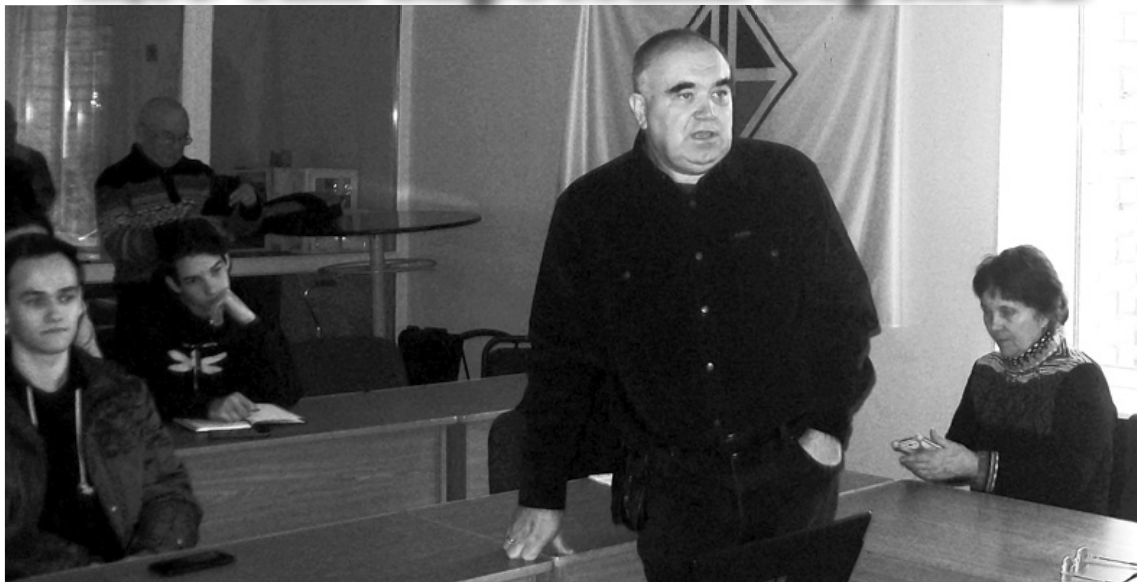
ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство»

Ми тут: <http://www.kmpzt.org.ua> На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

Мета інформаційної війни — посіяти сумніви в цінностях, щоб там виростала перемога

(Читайте на 3-й стор.)

Павло КАЗАРІН: Реквієм косоворотці

(Спеціально для «Крим.Реалії»)

Ви ніколи не думали про те, чому в Росії не носять національний одяг? Під час народних гулянь на вулицях легко зустріти тільки, лише не косоворотку. Це рельєфно виглядає на тлі України, де вишиванка давно зробила крок за межі «фольклорного гетто». Елементи орнаменту вплітають у футболки та сукні, вишиванку можна купити у магазинах одягу, вона впевнено прописалася в побутовому гардеробі. Її історія — пряма протилежність тій долі, яка спіткала російську національну сорочку. Косоворотка маргінальна. Її не одягають на державні заходи та народні свята. У Росії вона — маркер «міських божевільних», орієнтованих на «споконвічне» та «домоткане». І в цьому немає нічого дивного. Тому що основне слово тут — «національна». Тому що Росія так і не сформувалася як національна держава. Імперія тут з'явилася значно раніше: починаючи із пізнього Московського царства, державний апарат завжди виходив з категорії «надідеї». Спочатку панувала ідея катехона: держави як перешкоди на шляху другого пришествя. Відповідно, держпарат мав об'єднувати православних і займатися місіонерством.

Потім Московське царство розрослося до Російської імперії. Яка була православною ідеократичною державою. Базис став трохи раціональнішим, але імперської суті не втратив. Пізніше йому на зміну прийшла імперія радянська: сповідували ідею поширення соціалізму у всьому світі. Дев'яності роки нічого не змінили. Так, імперія стислася в розмірах, але імперією від цього бути не перестала. Як тільки це дозволили ціни на нафту, ідеї реваншу знову зазвучали у всій їх первозданній чистоті. Спершу патріарх Кирило оголосив концепцію «русского мира», а потім світська влада доповнила її проектом Євразійського союзу. Особливість будь-якої імперії в тому, що вона від початку суперечить ідеї національної держави. Імперія по суті своїй змушена шукати спільні сенси для найрізноманітніших конфесійних та етнічних груп. Вона заперечує національне і змушена шукати відповідь на запитання, чому дагестанець і бурят мають жити в одній державній системі і що їх об'єднує настільки, щоб вони із цим були готові погоджуватися.

Всі розмови про «духовні скріпи» саме свідти: зі спроби одружити коня і трепетну лань. З наміру зібрати на одній чаші терезів достатньо ар-

гументів, щоб доцентровість перемогла відцентровість. Імперія змушена створювати наднаціональний обрис, який переконував би колонії, чому їм потрібно жити під одним спільним дахом. Власне, звідси — всі пошуки нової імперської ідеї, всі розмови про «суверенну демократію», «євразійську наддержаву» та інші геополітичні конструкції. Але імперія народжує не лише новояз. Вона народжує ще й естетику.

Косоворотка прогнала тількику абсолютно не випадково. Річ у тім, що в основі будь-якої імперії — армія. Саме вона дозволяє імперіям здійснювати поглинання «чужого» та оборону «свого». Імперія приречена на культ мілітарного та військового: через саму свою природу. А тому армійські атрибути переходять у категорію «цивільного повсякденного»: той самий тількик на російських вулицях під час масових свят сприймається як щось, що відповідає моменту. У цій логіці косоворотка є посиленням до «доімперського» та «позаімперського». Вона грає роль містка до національної Росії. Якої ніколи не існувало, з самою можливістю появи якої сперечаються останні три століття російської історії. Косоворотка залишилася маргіальною, тому що вона відсилає до Росії з зовсім іншими межами. А увесь культурний багаж, створений у країні, має імперський базис і не може служити національній російській сорочці опорою та фундаментом.

Російські націоналісти — це оксюморон. Націоналісти в Росії можуть бути лише імперськими. Вони можуть лише закликати до обнуління чужих ідентичностей. До переварювання іноземців. До розчинення народів і мов — на честь торжества імперської ідеї. Весь їхній рецепт «національного» приречений зводитися до формули «оголосимо всіх росіянами, а хто не погодиться, — покараємо».

Сучасна Росія — це країна, у якій немає свого національного проекту. В якій він не артикульований, не обдуманий і не існує. Єдина формула існування цієї території зведена до імперської логіки з її традицією поглинання та розчинення. Саме тому тількик вбив косоворотку. А тепер намагається зробити те ж саме ще й з вишиванкою.

Павло КАЗАРІН, сайт «Крим.Реалії», рубрика «Погляд», радіо «Свобода», 7 грудня 2019 року

ЧИТАЙТЕ В ЦЬОМУ ЧИСЛІ:

- ❖ ПРО інформаційну війну під час війни гібридної;
- ❖ ПРО причетність Кривого Рогу до Міжнародного конкурсу «Крилатий Лев»;
- ❖ ПРО Реформацію і її вплив на людство, а також — інші матеріали.

«УКРПОШТА»

з 7 жовтня

відкрила

передплату

газет і журналів

на 2020 рік

Розмовляти з президентом РФ можливо лише з позиції сили, - ЧИЙГОЗ

Про це заявив колишній політв'язень, народний депутат Ахтем Чийгоз під час віча на майдані Незалежності у Києві, повідомляє «Укрінформ».

«Сьогодні ми хочемо докричатись до кожного у світі, що ми ніколи не пробачимо те зло, ті злочини, які вчинив Путін проти нашої держави. І розмовляти з ним треба з позиції сили. Не просити перемовин, а говорити, що кожен з нас буде битись, доки за ці злочини Путін не опиниться на лаві підсудних», — наголосив Чийгоз.

Він підкреслив, що «Крим вірить нам, Крим чекає на нас та знає, що ми його визволимо». «Ніяких парканів на нашій території, ніяких заморожень наших територій ми не дозволимо — як не дозволили цього всі п'ять років боротьби», — зазначив Чийгоз.

У свою чергу народний депутат від партії «Голос» Інна Совсун заявила, що «нам потрібні не абстрактні перемовини, нам потрібна перемога».

«Ми тут, тому що нас не влаштовує мир за будь-яку ціну, нас не влаштовує мир ціною капітуляції», — сказала Совсун.

Сайт газети «День», 8 грудня 2019 року

ВПЛИВ РЕФОРМАЦІЇ

Відповідно до Указу Президента України від 26. 08. 2016 р. № 357 «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації» цього року у державному рівні відзначається 500-річчя видатної історичної події. У широкому значенні слова, реформація—це відновлення, перетворення, перебудова, виправлення чи повернення колишнього, але в новому, поліпшеному стані (суспільства, держави, світогляду, вчення тощо). У вужчому значенні термін «Реформація» позначає церковно-релігійні й суспільно-політичні течії, спрямовані проти засилля і зловживань католицької церкви задля повернення народів Європи до біблійних першоджерел християнства, які півтисячі років тому набули форм ідеологічної і духовно - релігійної боротьби проти католицизму і папської влади.

Реформація як широкий суспільний рух проти католицької церкви охопила у XVI ст. Німеччину, Англію, Францію, Нідерланди і скандинавські країни. Її прихильники заперечували верховенство папи римського, чернецтво, більшість таїнств, догмат про можливість «спасіння» віруючих завдяки «добрим справам» (пожертвуванням і молитвам), культ святих, поклоніння іконам (адже «Бог є Дух, і ті, що Йому поклоняються, повинні в душі і в правді поклонятись»), обов'язкову безшлюбність духівництва, значну частину католицької символіки тощо. Авторитет церкви влав також через розкішний спосіб життя, зловживання, розпусту і глибоке невігластво її духівництва. У всіх верствах суспільства зростало невдоволення католицизмом через привілеї, багатства, побори та аморальність церковного проводу.

«Справжня трагедія середньовічної церкви полягає в тому, що вона не змогла йти в ногу з часом. Консервативна і занепадницька, згори до низу зіпсована, вона не давала народам духовного проводу». Так «Історія Реформації» характеризує могутню Римо-католицьку церкву, яка з V до XVI сторіччя духовно й ідеологічно панувала над більшою частиною Європи.

Передові люди завжди помічали кричущі суперечності між багатьма доктринами тогочасної католицької церкви і вченням перших християн, отриманим від апостолів. Але через загрозу звинувачення в еретизмі і суворого покарання за вільнодумство не всі наважувалися висловлювати свої погляди. Одним із тих, кого обурювали моральний занепад духовенства, грубі порушення ним першооснов евангельського вчення, був німецький богослов Мартін Лютер. Він почав аргументовано критикувати церкву та її очільників, вказуючи на численні зловживання, економічне і національне гноблення свого народу. Лютер стверджував пріоритет Святого Письма над постановами папи, наголошував на тому, що лише віра та каяття є підставою для прощення гріхів, яке здійснює особисто Бог. Важливим актом відкритого виступу Лютера проти тодішньої церкви, стало оприлюднення ним «95 тез». 31 жовтня 1517 року він прибив аркуш із текстом документу до дверей Віттенберзького Замкового храму.

У своїх «тезах» Лютер стверджував: церква не є посередником між людиною і Богом. Він оголосив помилковими всі претензії духовенства на те, що за допомогою таїнства «випущення гріхів» воно може надавати людям «порятунок (спасіння) душі», бо нібито наділене для цього особливими повноваженнями від самого Всевишнього. У підвалини свого вчення Лютер, а згодом інші ідеологи і вожді Реформації заклали два засадничі для всього евангелічного напрямку твердження: спасіння людини залежить не від виконання «добрих справ» (таїнств, обрядів, жертвувань на користь церкви), а тільки від особистої віри у спокутну жертву Ісуса Христа, дарованої кожній особі безпосередньо Богом; джерелом істини в релігії є не священна усна традиція, а тільки Святе письмо, насамперед Євангелії.

Успіх Реформації значною мірою був обумовлений особистими якостями Мартіна Лютера – високою освіченою, вольовою, мужньою і рішучою людиною, яка стала моральним натхненником та організаційним лідером цього руху. Він кинув виклик могутній ідеологічно-

організаційній системі, що вважалася майже непохитною, і назавжди змінив хід світової історії. Багато ідей, спрямованих на реформування католицької церкви, висувалися задовго до Лютера, проте лише він – не в останню чергу завдяки великій енергійності, особистій хоробрості й наполегливості – посприяв донесенню їх до широких верств населення.

Дослідники життя й діяльності Лютера називають головні моральні цінності, які надихали його на реформаторську діяльність. Передусім, це вірність та глибока вкоріненість у Святому Письмі, що є джерелом християнської віри, відмова від будь-яких компромісів із совістю, а також покладання тільки на Розум та логіку.

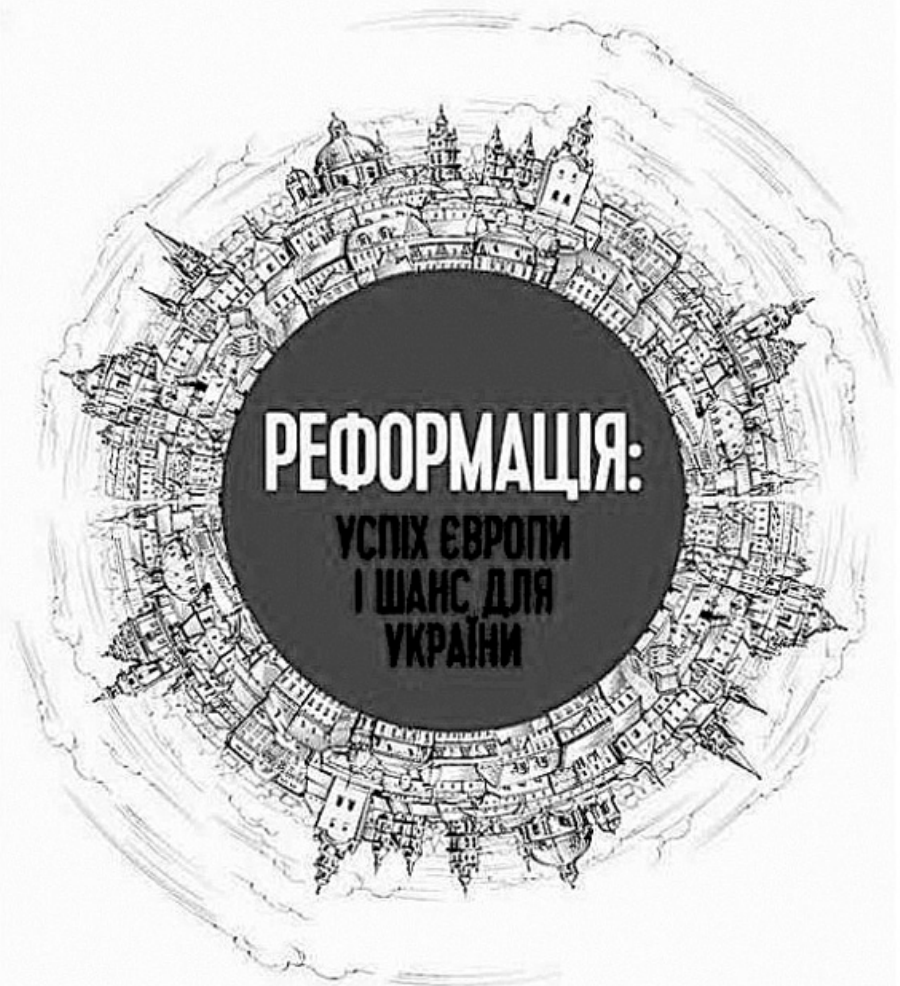
Безперечно, Лютера в його титанічній діяльності надихав приклад великих попередників, зокрема чеха Яна Гуса, який також навчав, що правдива церква базується не на папі й не тільки на католиках, а «складається з усіх вибраних людей і містичного Христового тіла, головою якого є Спаситель. Церква — це наречена Христа, яку він з великої любові викупив власною кров'ю». Звинувачений у ересі і засуджений до спалення, Гус сказав перед стратою катом: «Благородніше з честю вмерти за правду, ніж лицемірно скніти у брехні».

Крім ідеологічного, економічного і національного гніту, передумовою Реформації послужили гуманізм і нове інтелектуальне середовище Європи. Критичний дух епохи Відродження дав можливість по-новому поглянути на всі явища культури, в тому числі й на релігію. Акцент Відродження на індивідуальність і особисту відповідальність людини допоміг критично оцінити призначення церкви, а вивчення першоджерел віри посприяло виявити значні суперечності між первісним християнством і тогочасною церквою. Люди з пробудженим розумом прискіпливо й неупереджено аналізували всі явища тодішнього релігійного життя.

У реформі католицизму протестантизм покладался на первісне християнство. Це знайшло свій вияв у пошані аскетизму. У практичному житті він набув ознак ощадливості. Добровільно до протестантизму на вернулися передусім ті, хто прагнув оновлення суворих заповітів первісного апостольського християнства, хто хотів жити в чистоті серця. Культурна практика протестантизму не протиставляла духівництво мирянам. Кожний віруючий мав право на власне тлумачення Слова Божого (принцип священства всіх вірних). Це спонукало протестантів до безперервного навчання й самостійного дослідження першоджерел своєї віри.

Ініційований Лютером церковно-релігійний рух спричинив розрив єдності Західноєвропейської церкви, призвів до появи національних церковних спільнот і виникнення нової теології протестантизму. Римо-католицька церква, що майже тисячу років неподільно панувала у Західній Європі, тепер стала розділеною. Буревій Реформації розколов християнство в цій частині світу. Південна Європа — Італія, Іспанія, Австрія і частина Франції — залишилась здебільшого католицькою. Решта Європи розділилась на три основні частини: лютеранська — Німеччина і Скандинавія, кальвіністська (або реформатська) — Швейцарія, Нідерланди, Шотландія і частина Франції та англійська — Англія. Незважаючи на численні теологічні та культурні розбіжності, всі протестантські церк-

За участю Вернона Сміта (Нобелівський лауреат 2002)
За редакцією Романа Р. Шеремети, Ольги Романенко

ви об'єднує переконаність у тому, що лише завдяки особистій вірі в Ісуса Христа людина може отримати спасіння, бо саме Він є головою церкви. Зближує їх також ставлення до Біблії як головного авторитету і впевненість у тому, що всі християни рівні перед Богом.

Величезний вплив справила Реформація на економіку. Середньовічна теологія поділила сфери діяльності людини на «сакральні» і «профанні». До перших належали ті, завдяки яким особа забезпечувала спасіння собі та ближнім, а профанні — це види праці, якими не варто займатися, оскільки вони пов'язані із земними інтересами. Церква вчила, що навіть тяжка й виснажлива чесна праця не має жодного значення для спасіння, бо не є Божим покликанням. Через такі уявлення народні маси не мали стимулу до якісної і сумлінної праці. Адже вона не приносила селянам і ремісникам ні матеріальних благ, ні морального задоволення. Якщо впродовж століть світська робота вважалася марною, то Лютер заявив, що грецьке слово «покликання» стосується не лише служіння священника або монаха. Те, як воїн, підприємець, робітник, селянин або чиновник чи навіть правитель виконує свою щоденну працю, також є дуже важливим для Бога. Отже Лютер прирівняв повсякденну працю до священства.

В економічному плані Реформація сприяла зміні старих, феодальних економічних відносин на нові, капіталістичні. Вчення Лютера вплинуло на розвиток підприємництва. Підприємець почав вбачати у своїй діяльності не лише важкий невдячний обов'язок, але й покликання від Господа. А свої успіхи став сприймати як нагороду за чесну і сумлінну працю. Прагнення до економії, до розвитку промисловості, до відмови від дорогих розваг (так само як і дорогих богослужінь) сприяло накопиченню капіталу, який вкладався в торгівлю і виробництво. Завдяки цьому протестантські держави почали випереджати в економічному розвитку католицькі, а особливо православні країни.

Відомий соціолог Макс Вебер стверджував, що саме протестантська трудова етика, яка вбачає у праці служіння Богові, а не лише марноту, стала фундаментом добробуту багатьох народів. Широко відомо: країни з протестантськими традиціями належать до найбагатших і найуспішніших

держав світу.

Реформація мала надзвичайно важливий культурний аспект. Великий внесок у культуру Німеччини зробив ідеологічний, духовний і безумовно політичний лідер Мартін Лютер, переклавши Біблію німецькою мовою з тих давніх мов, якими вона була написана. Він став творцем літературної німецької мови. Наступники Лютера, а також відомі представники німецької культури, літератури, юристи, богослови, філософи захоплювалися багатством, красою і виразністю мови вождя Реформації і широко використовували її у своїх творах.

Переклад Лютером Біблії німецькою мовою спричинив справжню мовно-культурну революцію. Він створив літературну норму, що об'єднала всю Німеччину. Багатогранна титанічна діяльність Лютера посприяла тому, що мова перекладеної ним Біблії з дивовижною швидкістю поширилася серед німецького народу. Цим перекладом користувалися в усіх церквах і школах, що стало поштовхом до формування сучасної німецької нації та єдиної німецької держави. Це прискорило процес мовної і політичної консолідації доти роз'єднаних багатьох десятків німецьких князівств і малих держав. Адже велика кількість діалектів і говірок стояла на перешкоді культурній, духовній та ідеологічній консолідації німців.

Видатну роль у формуванні націй і національних держав зіграли протестантські переклади Біблії у низці інших країн. Тоді ще не існувало усталених національних мов, тому нерідко мешканці різних частин однієї країни не розуміли один одного, хоча розмовляли спорідненими діалектами. Кордони держав та розселення етнічних груп не збігалися, тому національних держав у той час також не існувало. Ще й досі протестанти-перекладачі створюють літературні норми, інколи – навіть писемність для багатьох досі неписьмених мов.

Анатолій КОВАЛЬЧУК,
м. Бориспіль

Фото розміщене за адресою:
<http://sbook.com.ua/uk/home/306-reformaciya-uspikh-ievropi-i-shans-dlya-ukrayini.html>

PS: для тих, що хочуть детальніше дізнатися про Реформацію, радимо прочитати книгу "Реформація: успіх Європи і шанс для України".

(Закінчення – в наступному числі)

Тема інформаційної війни сьогодні – це, можна сказати, одна з найголовніших для тих людей, які хочуть знайти, що відбувається сьогодні у світі стосовно нашої країни, яка ще не відзначила й три десятиліття від дня своєї незалежності, але вже отримала загарбницьку війну. Причому – від тієї імперського штибу держави, яка протягом кількох століть у різних своїх іпостасях вважала себе свого роду господаркою життя українців. Мова, звичайно ж, іде про Росію.

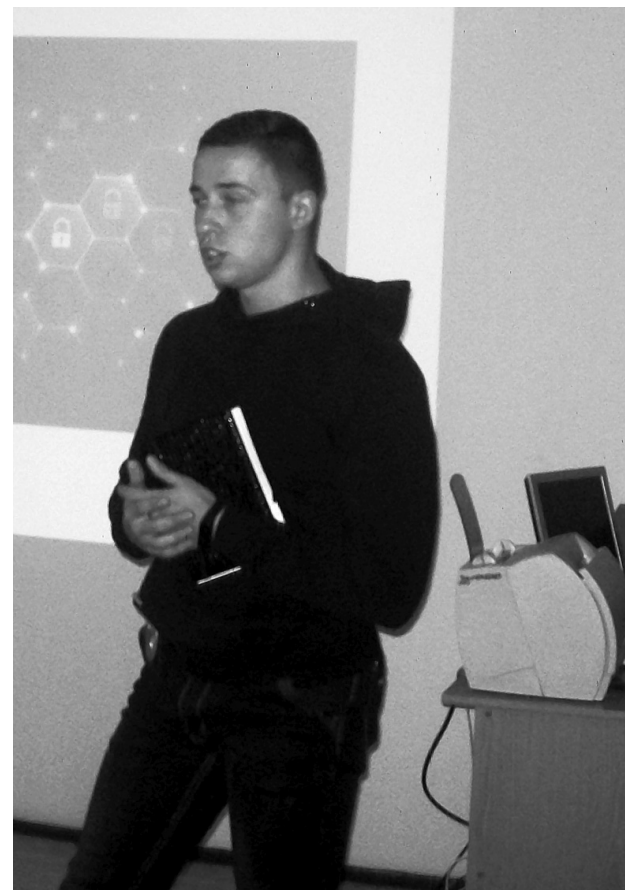
На початку грудня наша громадська організація «Криворізьке міське правозахисне товариство» організувала семінар-дискусію на тему «Інформаційні

вних пункти, найбільш важливі для нас. По-перше, це забезпечення свободи користування й поширення інформації. А другий пункт (фактично протилежний змісту першого) – це насамперед достовірність, повнота, неупередженість інформації...».

Якщо окремо говорити про доступ до інформації, то Ігор Шелевицький, з одного боку навів приклад Північної Кореї, де в цьому сенсі можливості дуже звужені, а також – Китаю. Останній взагалі пішов ще далі, бо там вводиться соціальне рейтингування. Це означає, наприклад, що там можуть обмежити в можливостях отримання кредиту від банку, в можливостях купити квиток на поїзд. До того ж, цей рейтинг соціального обмеження демонструється всім іншим китайцям, аби вони розуміли, що існують певні обмеження, за що не варто переступати.

З іншого боку, є чимале число демократичних країн, в яких, звичайно, виходячи із прийнятих там законів, існують заборони. Однак вони не обмежують права людини. Так само, як, наприклад, у нас стосовно пропагандистських ресурсів з боку Росії, з якою Україна перебуває в стані війни вже близько шести років. До того ж, діють просвітницькі організації, які пояснюють, яким чином треба себе поводити, аби зменшити можливість отримання дезінформації.

В цьому сенсі важливим моментом є пріоритет національної інформаційної продукції. Але в цьому відношенні у нас становище не з позитивних, бо приблизно наполовину бачення того, що відбувається в Україні, проходить через Росію, а тому і діє відповідно з цілями, які ставить перед собою воююча з нами Російська Федерація.

МЕТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ – ПОСІЯТИ СУМНІВИ В ЦІННОСТЯХ, ЩОБ ТАМ ВИРОСТАЛА ПЕРЕМОГА

У кожній державі. Яка перебуває під впливом Росії, діють по-своєму, використовуючи свої методи. Ігор Шелевицький навів приклад щодо Казахстану, де відбувається перехід з кирилиці на латиницю. Таким чином жителі цієї країни намагаються себе убезпечити за допомогою своєї держави від негативного і агресивного впливу з боку Російської Федерації.

Ігор Шелевицький звернув увагу слухачів на те, що після закінчення Другої світової війни (а це 2 вересня 1945 року) перше відверте порушення всіх домовленостей між країнами відбулося якраз в Україні в 2014-му році шляхом анексії Криму.

Окремо він розповів про військову доктрину Росії авторства Валерія Герасимова, начальника штабу Збройних Сил Російської Федерації. Ігор Шелевицький підкреслив, що Валерій Гера-

симов виступав перед російською владною верхівкою наприкінці лютого 2013-го року, коли Україна крокувала до європейської спільноти й не було думки про організацію Майдану. В цій доктрині мова йде спочатку про штучне загострення конфліктів і протиріч на території вірогідного супротивника (від релігійного змісту, мовного та інших), а потім – про їх використання у своїх цілях, у цілях Російської Федерації.

Далі розповів про використання засобів масової інформації для нарощування напруженості, а після досягнення своїх цілей – локалізації конфлікту.

Розглядається також доктрина й нанесення превентивних військових ударів, аби досягти перемоги над своїм супротивником.

Словом, Ігор Шелевицький розгорнув справжню лекцію про сутність інформаційної війни, прив'язавши її до існуючих у наш час реалій. Назвав і засоби інформаційної війни. В першу чергу – це дезінформація, яка є найбільш небезпечною.

Ігор Шелевицький також відповідав на запитання, які були поставлені після того, як він розповів слухачам те, що він хотів до них донести.

Потім виступив представник поліції, спеціаліст з питань кібербезпеки, слідчий Максим Олійник, який працює в Кривому Розі. Він зосередив увагу слухачів на інших моментах.

Наприкінці викладу цього матеріалу варто зазначити, що інформаційна війна – це не щось таке віддалене від нас, а те, що існує поряд. Інша справа, що ми не завжди можемо вчасно відчутти вплив, який відбувається. Скажімо, є друковані видання, що подають матеріали переважно російською мовою, але не тільки, бо час від часу проходить у них інформація українською. І через те, що там багато критики стосовно місцевої влади того чи іншого регіону, то читачі можуть вважати, що це видання захищає їхні права. Однак деякі моменти тих публікацій дозволяють, так би мовити, впливати за язик й зрозуміти, що вами маніпулюють. Це, наприклад, тоді, коли керівник якоїсь місцевої української просвітницької організації чомусь на 80-90 відсотків пише матеріали російською мовою. Або – коли журналіст взагалі не цікавиться у своїх оглядах місцевими подіями, а зосереджує увагу на діях «вищих» політиків, але при цьому з іронією ставиться до української мови, до українських якихось традицій.

А щодо семінару, то можна лише подякувати Ігору Шелевицькому за якісне подання матеріалу й розуміння тих процесів, які відбуваються сьогодні, коли проти нас підлий противник веде підлу, гібридну війну.

Сергій ЗІНЧЕНКО

На світлинах: (на 1-й сторінці) – виступає Ігор Шелевицький; (на 3-й вгорі ліворуч) – Ігор Шелевицький готується до вступу; (вгорі праворуч) – виступає фахівець з кібербезпеки Максим Олійник (в центрі) під час семінару; (внизу праворуч) Олександр Чижиков ставить свої запитання.

Фото автора

війни. Гібридна війна Росії проти України». Однак це був не якийсь окремий захід, бо він проходив у рамках XVI Мандрівного фестивалю документального кіно про права людини DOCUDAYS UA. А як відомо, наша команда вже тринадцятий рік поспіль є регіональним партнером DOCUDAYS UA на Криворіжжі у справі проведення Мандрівного фестивалю. Як і раніше, його адміністратором є народний депутат України першого скликання, голова правління нашої організації Микола Коробко, а координатором Олександр Чижиков.

Основним же доповідачем на семінарі-дискусії для бажаючих на території Криворізького економічного інституту Київського національного економічного університету імені Вадима Гетьмана став доктор технічних наук, професор Ігор Шелевицький.

Саму свою розповідь про інформаційну війну він розпочав з того, що протягом останніх років у зв'язку з розвитком технологій значно швидше інформація стала доставлятися до людини, а значить – і впливати на неї. До того ж, значно зменшився і контроль як за достовірністю цієї інформації, так і за її якісними показниками. А у людей, які отримують інформацію, залишається значно менше часу для сприймання, аналізу й оцінки того, що ж відбувається. Це трапилось десь років із десять тому, а тому пошуки з метою захисту від цієї свого роду навали інформації, звичайно ж, тривають. Ігор Шелевицький підкреслив, що коли говориш формально, що «таке інформаційна безпека, то юридично це можна вважати як захищеність вас особисто та інших людей від таких впливів, які ви не контролюєте, але які непомітно змінюють ваші настрої, психологічний стан і примушують діяти в певному руслі».

Далі він звернув увагу на таке:

Якщо говорити про основні засади інформаційної безпеки України, то тут потрібно виділити два осно-

«Крилатий Лев» нагородив переможців

Четвертий міжнародний літературний конкурс рукописів прози на кращу книжку року «Крилатий Лев» у п'ятницю, 6 грудня цього року, завершився церемонією нагородження переможців, які увійшли до десятки найкращих творів письменників із числа тих майже сотні, що надіслали свої романи, повісті та збірки художніх есеїв. Урочистість відбувалась у Львові в приміщенні Інституту народознавства Національної Академії Наук України. Важливо відзначити, що прочитування з подальшим обговоренням і відбиранням творів членами журі, починаючи з 1-го червня, тривало три місяці в кілька етапів, як наголосив на цьому голова журі конкурсу і його засновник Олесь Дяк. До того ж, голосування в журі було анонімним. У своєму вступному слові під час церемонії він також підкреслив, що з початку заснування конкурсу в 2016-му році вже видано більше півтора десятка книжок.

Олесь Дяк звернув увагу на те, що сам склад журі є авторитетним і протягом цього року не змінився. Це, наприклад, відомий український письменник, журналіст, публіцист, редактор журналу «Дзвін» НСПУ Юрій Ко-

лев») Олег Фешовець, головний редактор цього видавництва Богдан Пастух, український літературознавець і літературний критик Богдан Смоляк, прозаїк і перекладач, номінант кількох літературних премій Василь Стефак... До того ж, час від часу (а не на постійній основі) до

оцінки надісланих на конкурс прозових творів долучається і лауреат Шевченківської премії, відомий український письменник Мирослав Дочинець.

Олесь Дяк також підкреслив, що список нагороджених переможців за ці роки далеко не вичерпується Львівщиною, а представляє чимало інших регіонів. Там є, зокрема, Івано-Франківщина, Вінничина, Херсон, Дніпро... Не можу не відзначити, що лауреатом першого конкурсу стала молода письменниця з Дніпра Наталя Дев'ятко.

На цьому заході був не тільки присутнім і мав слово, а й роздавав дипломи переможцям заступником голови Львівської обласної державної адміністрації Іван Собко. Виступаючи, він, зокрема, зазначив, що намагається не пропустити жодного заходу, де мова заходить про українську книгу, а ще поінформував присутніх про те, що буквально за день до цієї події майже одностайно було прийнято обласний бюджет, де «на культуру є непоганий ресурс».

Від Львівської міської адміністрації, яка є теж офіційним

партнером цього конкурсу, була присутньою й вручила нагороду начальник відділу менеджменту закладів культури управління культури Львівської міської ради Оксана Стельмах.

Олесь Дяк цього дня вручив перші медалі лауреатам, що зовсім недавно отримав з фабрики. Однак, на жаль, не всі із числа дипломантів конкурсу змогли з різних причин приїхати на урочистість і отримати нагороди. Наприклад, медаль і диплом за перемогу в конкурсі отримав не сам письменник Віталій Левун з Києва, який подавав рукопис повісті «Сни увіч проти вербної неділі» і виборов першу премію, а його донька. Лауреатом за друге місце став автор Олександр Стусенко з Вінничини за повість «Розчинення в Хармсі».

Лауреатом же третьої премії та спеціальної відзнаки журналу «Річ» став письменник, поет, культуролог і дипломат зі Львова Володимир Карачинцев за рукопис художньо-філософських есеїв «Смисли восьмого дня». Важливо при цьому відзначити, що це була його друга перемога цього року, оскільки він також виборов міжнародну премію імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за книгу своїх поезій «Видименевидиме». Нагороду йому вручила член журі і редактор журналу «Річ» Надія Мориквас.

Мені вдалося поспілкуватись із тими письменниками, членами журі та гостями, які прийшли на цю зустріч. Так, Володимир Карачинцев, відповідаючи на моє запитання, зокрема, зазначив: «З огляду на книгу есеїв, то йдеться насамперед про питання вічності, питання любові і, щоб не бути пафосним, смислотворення, що є наскрізними темами цієї книги. На жаль, ніде сьогодні у світі немає урядів, немає структур урядових, які б мислили в духовному вимірі. А поет на це приречений. І якщо він не мислить з погляду вічності, очевидно, гріш йому ціна. І ця

книга піднімає питання вічності як частинку або як молекулу, що є в кожній людині. Я не впевнений у тому, що ця книжка буде для масового читача. Однак в цілому не вистачає змістовної філософської літератури. Хоча сьогодні мене потішила одна швейцарська газета, яка визначила книгу «Музей забутих секретів» Оксани Забужко серед двадцяти найкращих книг століття. Для мене це стало гарним і приємним одкровенням. Тобто, все-таки не даремно вона працює (а вона сьогодні є блискуча і як прозаїк, і як поет). А щодо своєї книги есеїв, а я готую її в Парижі, то сам її перекладаю французькою». Представни-

те, до чого це веде, як людина змінюється. Тобто, герой має осмислити себе, щоб рухатися вперед. Саме тому й така назва».

І, звичайно ж, приємно відзначити, що серед дипломантів – криворіжець Сергій Зінченко, журналіст і літератор, редактор єдиної в нашому місті незалежної україномовної газети, який надсилав на конкурс свій любовно-пригодницький роман «Сліди на тілі воскресають», написаний ще 2014-го року. В ньому – про життя у промисловому місті за кількості кілометрів від фронту російсько-української війни, на її тлі, тільки тут – свої протистояння.

ця журі «Крилатого Лева» Надія Мориквас так сказала про його книгу: «Я взагалі вважаю, що сьогодні – час і епоха есеїв. Його, Володимира Карачинцева, есеї я називаю високохудожніми й філософськими, причому природно й високоінтелектуально написані».

А письменник і журналіст із Києва Володимир Германов, один із дипломантів цього конкурсу, так у відповідь на моє запитання представив зміст свого роману «Завтра почалося сьогодні»: «В книзі – пошук людини під час зміни суспільної. Тобто, він шукає себе під час Майдану, він аналізує те, що з ним коїлось раніше, що відбувається на Майдані. Він відсторонено сприймає повстання, потім він долучається – і в ньому відбувається злам всередині. Книга про

Олена МАКОВІЙ
На світлинах: (вгорі ліворуч) на церемонії нагородження – Юрій Коваль, Іван Собко, Олесь Дяк, Оксана Стельмах; **(вгорі праворуч)** Володимир Карачинцев і Олесь Дяк; **(в центрі)** – на запитання відповідає редакторка журналу «Річ» і членкиня журі Надія Мориквас; **(внизу ліворуч)** – Сергій Зінченко з дипломом і подарунковими книжками від видавництва «Астролябія»; **(внизу праворуч)** засновник конкурсу «Крилатий Лев» і голова журі Олесь Дяк отримує пам'ятний дарунок для конкурсу від криворіжців: барельєф-сувенір «Символи землі Криворізької» відомого українського скульптора з Кривого Рогу Олександра Фурмана.

Фото авторки і Сергія ЗІНЧЕНКА

валь, відома українська письменниця і поетеса, редакторка видання «Річ» Надія Мориквас, директор і засновник видавництва «Астролябія» (офіційного партнера конкурсу «Крилатий

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник – ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство».
Свідоцтво про державну реєстрацію № 2162 – 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг, вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail: kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовки.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним способом КП «Криворізька друкарня» Криворізької міської ради 50050, м. Кривий Ріг, пр. Металургів, 28, тел. 90-63-35.
Обсяг – 1 друкований аркуш. Наклад – 1000 примірників. Замовлення № 1815.